

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:
Égész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. — A gazd. főkegyelet tagjainak: egész évre 2 frt., félévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.
Előfizetési pénzek és reklamatételek a kiadóhivatalhoz intézendők.

Szerkesztő és kiadója:
A muraszombati gazd. főkegyelet.
A szerkesztésért felelős:
TAKÁCS R. ISTVÁN, e. titkár.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztésigény közlemények a szerkesztőséghez küldendők.
Hirdetési díj: 1 hasábnak hetente egyszeri hirdetésnél 10 kr. többszöri hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr. Nyilváltór petisora 15 kr.

Mégis csak haladunk!

Anyagi haladásunkat mi sem bizonyíthatja jobban, mint az, hogy kereskedelmünk és iparunk egyre emelkedik s hogy az ezek emelkedését célzó közvetítő intézményeink folytonosan fejlődnek és tökéletesbednek.

Anyagi haladásunkat tünteti fel azon terjedelmes jelentés is, melyet a kereskedelmiügyi miniszter terjesztett elő a képviselőház elé, felsorolva abban a resszorjára alá tartozó ügyek pontos és körültekintő figyelemmel ismertettét állását s feltüntetve benne összes múlt évi működését.

Tekintettel arra, hogy a vasok kövét könnyűváru-íton nem kapható, szolgálatot véltünk tenni olvasóinknak, midőn azt, legalább fobb vonásaiban, az alábbiakban ismertettük.

Az ut-, és középítészetről szóló törvényben az állami közutak körül történt munkálalatok és intézkedéseket, továbbá a törvényhatósági, valamint a községi közlekedési és a községi közutakra, továbbá a közmunka- és a várnagyú vonatkozó adatokat sorolja fel, s végül az állami közutak állapotát ismerteti.

A múlt évben szentesítést nyert utadöntörvény van hivatva arra, hogy annak alapján az állami közutak hálózata véglegesen megállapíttassék, hogy a hadászati fontosság mellett a forgalmi jelentőség is érvényesülést nyerjen. A közölt adatokból tudjuk meg azt, hogy állami közutaink kezelése és fenntartására múlt évben fordított rendes kiadásaink összege a három milliót csaknem megközelítette.

A posta és távírdai fejlődése 1867. óta rohamosan haladt előre, sőt a telefon-intézmény fejlődésében is jelentékeny haladást

képviselet a Budapest és Bécs között felállított állami távbeszélő. S kiváló gondoskodásra mutat az, hogy a nagyobb városokban létesítendő telefonok állami kezelésben épülnek s tartatnak üzemben.

A postatakarékpénztári cheque-forgalom közvetítése a múlt évben ruházatot a postai-és távírdahivatalokra. S ha meggondoljuk azt, hogy a belföldi forgalom, a b- és kivitel, valamint az átmeneti forgalom, mintegy 260 millió ügyet tüntet fel, s ha mindezekhez az óriási hiriapforgalmat adjuk, s figyelembe vesszük, hogy a postaszolgálatot a miniszter oly színvonalra emelte, mely az adott viszonyok között minden jogos igényt kielégíthet, akkor el kell ósmernünk azt, hogy e téren óriási haladást konstataálhatunk.

A posta és távírdai fejlődését legáltalmasban bizonyítják a statisztikai adatok. Így 1868-ban 1337 postahivatal és 349 távírdahivatal működött, míg múlt évben már 4308 postahivatal s 4804 távírdahivatal állott a közön-égy rendelkezésére.

A postatakarékpénztári intézmény a lefolyt évben bevezetett cheque- és círing-forgalom által szintén órvendetes haladást mutatott, s az új fizettség jövője a legszebb remények táplálására jogosíthatja fel a jelentésvető minisztert.

A jelentés ismertetésében elértünk azon főrészhez, mely az ipar-és belkereskedelemmel foglalkozik. A közölt adatokból úgy tűnik ki, hogy a miniszter az ipar és iparfejlesztés terén bizonyos fokozatos rendszer alkalmazása mellett iparkodik a mutatókozó hiányokon segíteni. Rendszerében nemcsak a terv domborodik ki teljes egészében, hanem látjuk egyszersmind az eredményeket is.

Az iparoktatás állapotát nagyon kedvező

világításba helyezik a közölt adatok; de örömmel vesszük tudomásul azt is, hogy mily széles alapu tanulmány tárgyává tette a miniszter azt a kérdést, mily módon lehetne a hazai kisipar állandó foglalkoztatását és egyáltal versenyképességét biztosítani; a közvetítő kereskedelem emelése érdekében egy magyar kereskedelemi társaság létesítésének kezdeményezése, s annak elősegítése szintén csak örömmel tölthet el bennünket, ha termékeink kiviteli értékesítésére gondoltunk.

A gyári és háziiparra vonatkozó intézkedéseit nagy horderejtűeknek tartjuk. A gyáriipart nyújtott állami kedvezmények nemzetgazdasági jelentőségét beismervé, azt is ki kell emelnünk, hogy a háziipar fejlesztését a leghatásosabb intenció sugallja, az tudniillik, hogy az újabb nagy mervet nyert kivándorlás lehetőleg korlátoztassék.

Szakiskoláink és háziipari tanműhelyeink működését és hatását teljesen kielégítőnek tüntetik fel a jelentés bő adatai.

A közszállítások ügyéről szóló rész fölötté érdekes, s behatóan ismerteti meg a miniszter azon célzatával, hogy a kisiparosok ügyét nagyon is szíven viseli.

Az országos vásárok szaporítását a miniszter a mennyire lehetett akadályozta. A mintegy 1600 községre vonatkozó s munkában lévő vásárjegyre melőbbi kibővítés kitérője van helyezve.

A házalási ügyben Ausztriával tárgyalások folynak, s a versenyit, a mennyire lehetséges volt, mindenkor korlátozza.

S miután a jelentés ezen része szől meg a zálogházakról, ipari szabadalmak-és arvédjegyekről, áttér a vasútiügyre és hajózárra, melyek a miniszter jelentésének több munkafelét foglalják magában.

Egy ital viz.

(Egy katona elbeszélése)

1.

Az ezredes magához intette a kapitányt.
— Nézzé csak! szóltott hozzá és kardjával szemközti helygőljőre mutatott.
A kapitány kissé rövidlűtő volt, feltette tehát a csipőtöt és úgy nézett a jelzett irányba. Kis szünet múlva bámulva fölkiáltott:
— Csakugyan ismét ő! De hát az őrdög van ezzel a fiéköval? Látsuk csak!

Körültekintett és megpillantott engem, aki tiszteletteljes távolban a sáneznek egy kiszögéléséhez támaszkodva állottam, de úgy, hogy a beszélgetésnek minden szavát meghallottam. Jelt adott, hogy jöjjeik közelebb.

— Úgy-e, az én századomban szolgál? kérdé.
— Parancsára, kapitány ur.
— Mint látom, a lövészjelvényt viseli. Bizik annyira magában, hogy azt a bosnyak fiékö, aki amott a szemközti bokrok közt mászkál, egyetlen lövéssel a mászilágra küldje?

Minden vilásg helyett fölemeltem puskámat, szédiba vettem a „jelzett objektumot.” (A katona-csagnál az ellenség nem személy, hanem csak objektum). De az ezredes intett, hogy hagyjam abba.

— Ne most! mondá mosolyogva.
— De ezredes ur! érvélt a kapitány, mind a két kezével hadonázva, — eunyire sá tempó-

sohasem kapjuk azt a fiékö! Meg kell büntetni azért a szemtelenségért, hogy annyira peckázik velünk és szemünk baltára mászkál a helygőljön, noha jól tudja, hogy tele van a sánez katonáinkkal.

— Majd később kapitány ur! Nem látja, hogy most kancó van kezében?
— Csakugyan! válaszolt kissé elpirulva előbbi heve miatt a kapitány.

— No lássa, ilyenkor pedig nem engedhetem meg, hogy ráljön. Megtiltja ezt az emberszeretet és a könyörület.

— Mi van azzal a fiéköval? kérdé kíváncsian a kapitány.

Az ezredes előbb körültekintett, rendben van-e minden, aztán így szólt:

— Dobogjál láttam először. Az egész tábor ismerte ezt a különös fiékö. Az „emir“ nek nevezik, mert zöld turbánja, mely azt jelenti, hogy a profetától származtatja le magát, erre a melőségára mutatott. Ismertük pedig azért, mert a puskát szoritotta, há kezében mindig ott volt egy zöldes cserep korsó, melyet feltékeny gondallal őrzött meg minden bajtól és viszontagságtól.

A saját fölelősségére és egészen önállóan viselt ellenünk háborút. Nem vevyült a többi fölkelő közé, hanem elkülönítve tőlük harcolt. S minő harcmodor volt ez! Mintha csak vadászjárná nyulra, vagy rókára! Kikerestett magának egyet katonáink közül, ezéba vette és el is tválta. Sohasem halálosan, de mindig úgy, hogy harzékpéletlenül tette. Többnyire jobb kezén ejtett sebet, úgy, hogy nem foghatott fegyvert. Ezek pe-

dig annyit biztonssággal végezte, mintha kizárólag erre a lövésre gyakorolta volna be magát.

— Atközött fiékö! dörmögött a kapitány.

— Várjon csak, ez még nem minden! Ha meg volt a lövés, letette a puskát egy bokorra vagy sziklahasadékba, előzédte cserepkanecóját és neki indult áldozatát fölkeresni. Rá is talált, akárhány volt a sebesült. S akkor ez az emberrekre vadászó fanatikus török ápolta a sebesülteket, megittatta friss vízzel, bekötözte sebeit, s mindezt annyit gyöngédséggel, hogy egy kitapult ápolóm sem végezhette volna dolgát ügyesebben.

— Különös egy fiékö; de hát sohasem sikerült őt elcsipni? Az ilyen embereket valami ritkasság-gyűlöletmennyben kellene elhelyezni!

— De büz elcsipők egy ízben, mikor éppen „a maga“ sebesültjét ápolta. Katonáink a harc hevében megakarták lekélni kopasz fejé bubját, de a sebesült könyörgött, hogy ne bántsa az ő megmentőjét. Megkérdeztem szób nyelven: „Mondja csak, emir barátom, miért lövöd le előbb ellenfeledet, s miért ápolod aztán?” Mit gondolt, mit válaszolt az én emírem?

— Kíváncsi vagyok.

— Azt mondá: „Mikor rálvők, akkor még elleusegem, aki ellen házatam kell megvédeni, de melyt megsebesítek, már nem egyéb egy szegény szenvedőnél. Már pedig a proféta is azt mondja: Aki szenved, nem lehet elleusegem.

— S elhoesztották?

— El. Maga Szapary rendeltó így. Az „emir“ meg se köszönté, hanem előbb még egyszer megittatta sebesültjét a zöld korsóval, aztán odább

